

Ούτε... άνθρωπος, ούτε... μετάνθρωπος, αλλά... συνάνθρωπος!

30-01-2074

... ΝΤΙΝ, ΝΤΟΝ... ΝΤΙΝ, ΝΤΟΝ...

-Τι να 'γινε πάλι, πρωί-πρωί; αναρωτήθηκε ο κύριος Νίκος. Ο ήχος από το κινητό κάθε άλλο παρά για καλό είναι πρωινιάτικα, σκέφτηκε.

-Ωχ! Η Σοφία είναι... Το μήνυμα είναι ξερό και περιεκτικό: βλάβη συστήματος επικοινωνίας. Μητέρα σας... καλεί... βοήθεια... S.O.S. Μητέρα σας... καλεί... βοήθεια... S.O.S...

-Δεν είναι δυνατόν! Χθες το βράδυ έλεγξα τα μέιλ της Σοφίας. Η μητέρα μου ήταν μια χαρά! Τι να συνέβη τώρα;

Πάει καιρός που έχει να περάσει από το πατρικό του. Η μητέρα του κόντευε πλέον τα ογδόντα. Δεν μπορούσε να ζει μόνη της... Η ανθρώπινη παρουσία για τη φροντίδα της μητέρας του θα του στοίχιζε μια περιουσία... Η Σοφία ήταν μια λύση! Το ρομπότ είναι πλέον στη ζωή μας! Θα της δίνει τα χάπια στην ώρα της, θα της κρατάει συντροφιά, θα επικοινωνεί με το άλλο ρομπότ που θα της φέρνει το φαγητό από το κοντινό εστιατόριο και -το κυριότερο- ανά πάσα στιγμή θα ενημερώνεται για ό,τι συμβαίνει στη μητέρα του. Όλα καλά... Αυτό έπρεπε να κάνει από καιρό... Είχε δίκιο η Νεφέλη, η γυναίκα του. Στην Αμερική πλέον όλοι έχουν κι από ένα ρομπότ! Είναι πια της μόδας, κάτι σαν τις Φιλιππινέζες του περασμένου αιώνα! Το ίδιο έκανε και ο συνάδελφός του ο Ιάσοντας για τους γονείς του. Άσε που στο διπλανό διαμέρισμα ένα ζευγάρι έφερε τον Μπομπ, ένα άλλο ρομπότ, για να προσέχει τον μικρό γιο τους, όταν αυτοί είναι στη δουλειά ή έχουν άλλες υποχρεώσεις!

Τώρα όμως το μήνυμα είναι ανησυχητικό... Τι πρόβλημα να είναι αυτό; Ο Νίκος παίρνει τη συσκευή στα χέρια του γεμάτος ανησυχία. «Γιατί δεν μπορώ να επικοινωνήσω; Πρώτη φορά συμβαίνει αυτό! Κάτι δεν πάει καλά με τη μάνα!» Προσπαθεί ξανά και ξανά... Μάταια! Καμία επαφή με τη Σοφία. «Τι κάνουμε τώρα; Πρέπει να πάω από εκεί... Πρέπει να δω τι συμβαίνει... Η μαμά μου... Όχι, Θέ μου! Βάλε το χέρι σου να μην έπαθε κάτι η μάνα μου».

Οι σκέψεις βασανιστικές διαδέχονται η μία την άλλη. Το ένα κακό μετά το άλλο περνάνε από το μυαλό του αστραπιαία! *Να λιποθύμησε; Να ζαλίστηκε; Η καρδιά της; Τι να συμβαίνει άραγε; Σε παρακαλώ, Παναγιά μου, βάλε το χεράκι Σου, να 'ναι καλά η μάνα»!* Και πριν προλάβει να σκεφτεί τίποτ' άλλο, με δυο κινήσεις βρίσκεται στο αυτοκίνητό του.

Αχ! Πόσο θα 'θελα να 'χα τώρα το ιπτάμενο αυτοκίνητο του Ιάσονα! μονολογεί...

Ευτυχώς είναι πρωί κι οι δρόμοι είναι ακόμα άδειοι! Και σε ελάχιστο χρόνο είναι μπροστά στο πατρικό του.

Τώρα πλέον όλη του η ζωή είναι μπροστά στα μάτια του. Θυμήθηκε που ήταν παιδί κι έμεναν σ' αυτό το σπίτι ο παππούς και η γιαγιά του! Θυμήθηκε τη γιαγιά του, που ήταν άρρωστη και τη φρόντιζε η μητέρα του... Θυμήθηκε τις ιστορίες και τα παραμύθια που έλεγε η γιαγιά του. Πως κάποτε οι άνθρωποι ζούσαν διαφορετικά... Φρόντιζαν τα παιδιά τους και τους γονείς τους οι ίδιοι... Και δεν το 'καναν από ανάγκη, αλλά από πολλή πολλή αγάπη... Πως τρώγανε όλοι μαζί τα μεσημέρια... Πως έκαναν το Σταυρό τους πολλές φορές τη μέρα... Πως ανυπομονούσαν να ρθει η Κυριακή, να μαζευτεί όλη η οικογένεια· θείοι, θείες, ξαδέρφια... Θυμήθηκε ακόμα και τις κυριακάτικες βόλτες με τη γιαγιά του μετά την εκκλησία... Ναι, αυτή του είχε μιλήσει για την Παναγία. Και να που τώρα τη θυμήθηκε... Η Παναγία... στα δύσκολα... Πάντα τη φέρνει στο νου του...

Η κεντρική πόρτα από το σπίτι είναι touch! Τον αναγνώρισε κι άνοιξε αυτόματα.

-Τι είναι ρε μάνα, τι έπαθες;

-Καλημέρα, γιε μου!

-Τι έγινε; Είσαι καλά;

- Αυτό το πράγμα που μου 'φερεις εδώ, δεν το θέλω! Εγώ δεν μπορώ να το φροντίζω! Του μιλάω και δεν καταλαβαίνει! Άλλα του λέω εγώ και άλλα καταλαβαίνει! Πήγα να το ταΐσω και δεν έτρωγε! Το 'βαλα για ύπνο και ξύπναγε! Το πήγα βόλτα και με τράβαγε να γυρίσουμε σπίτι... Εεε.. μου' σπασε τα νεύρα..! Το ρώταγα τι θέλει να του πάρω, δεν απάνταγε..!

-Και τώρα τι έγινε; Γιατί είναι στο πάτωμα;

-Τι να σου πω, παιδί μου! Σήμερα το πρωί μου φάνηκε λίγο χλωμή. Ε! Είπα κι εγώ να της στίψω λίγο χυμό πορτοκάλι, να τονωθεί! Εκεί που πήγα να της το δώσω, χύθηκε πάνω της κι αυτή τα 'παιξε εντελώς! Έπεσε κάτω, κι από τότε έμεινε εκεί! Προσπάθησα να τη σηκώσω, μα τίποτα! Ορίστε, κοίτα! Πάρε και κατάλαβε...

Ο Νίκος δεν πίστευε στα μάτια του... Η κυρία Ελπίδα! Έτσι τον φρόντιζε κι αυτόν, όταν ήταν παιδί... Έτσι φρόντιζε και τη μάνα της, όταν εκείνη είχε γεράσει... με την ίδια τρυφερότητα και στοργή... Έτσι ήθελε να φροντίσει και τη Σοφία, το ρομπότ, η μάνα του, η αδιόρθωτη Ελληνίδα μάνα, η διαχρονική, ο άνθρωπος που δεν κατάφερε ακόμα να γίνει μετάνθρωπος... Που ζει, για να συζητεί με τους άλλους... για να προσφέρει σ' αυτούς σ' όλη του ζωή... όσο αναπνέει... αυτή που είναι άνθρωπος, γιατί είναι συνάνθρωπος...

22/01/2024

Χρήστος Κλειώρης

Γ' τάξη ΕΠΑΛ Ναυπάκτου